

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **MBI uzavřený investiční fond, a.s. v likvidaci**
sídlem Merhautova 216, Brno
zastoupena likvidátorem Mgr. Lukášem Damborským, advokátem
sídlem U družstva Ideál 13, Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 5144/19/5200-11434-706502 ze dne 18.2.2019

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č.j. 5144/19/5200-11434-706502 ze dne 18.2.2019 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3000 Kč k rukám Mgr. Lukáše Damborského, advokáta, sídlem U družstva Ideál 13, Praha 4, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. 5144/19/5200-11434-706502 ze dne 18.2.2019, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 27.9.2017, č.j. 4133588/17/3003-52521-711227, jímž byla žalobci podle § 250 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), uložena pokuta 300 000 Kč za opožděné podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období, za které se podává daňové přiznání, od 16.10.2014 do 31.12.2014.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce nepochybně, že daňové přiznání podal opožděně, nicméně namítá, že správce daně pochybil, pokud mu stanovil pokutu vypočtenou z původně konkludentně vyměřené daňové ztráty. Ke stanovení daňové ztráty totiž došlo na základě nesprávně vyplněného daňového přiznání podaného dne 27.3.2017, v němž žalobce vykázal daňovou ztrátu z příjmu ve výši více než 19 mil. Kč. Později ale zjistil, že při zpracování daňového přiznání postupoval nesprávně, a dne 6.11.2017 žalobce podal dodatečné daňové přiznání, v němž správně uvedl, že daňová povinnost za rok 2014 je nulová.
3. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se žalobcem nesouhlasí a domnívá se, že při stanovení pokuty správně vycházel z řádného daňového přiznání a z tam vykázané daňové ztráty, neboť se pokuta vztahuje ke konkrétnímu podání (řádnému daňovému přiznání) a nijak se na její výši nemůže odrazit později podané dodatečné daňové přiznání.
5. Žalovaný tedy se žalobou nesouhlasí a navrhuje ji jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. V posuzované věci není sporu o skutkových otázkách. Mezi žalobcem a žalovaným je tak shoda v tom, že žalobce podal opožděně daňové přiznání.

9. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 27.3.2017 podal žalobce daňové přiznání k dani z příjmů z právnických osob za období od 10.11.2014 do 31.12.2014, v němž vykázal daňovou ztrátu z příjmu ve výši více než 19 mil. Kč. V souladu s tímto daňovým přiznáním správce daně platebním výměrem ze dne 22.5.2017 žalobci vyměřil daňovou ztrátu ve výši uvedené v daňovém přiznání. Dne 27.9.2017 správce daně vydal prvostupňové rozhodnutí, jímž uložil žalobci pokutu 300 000 Kč. Při jeho doručování však pochybil a žalobci bylo toto rozhodnutí doručeno až dne 28.3.2018. V mezidobí (dne 6.11.2017) žalobce podal dodatečné daňové přiznání, v němž uvedl, že daňová povinnost za rok 2014 je nulová. Dodatečným platebním výměrem ze dne 30.11.2017 správce daně podle dodatečného daňového přiznání zrušil původně stanovenou daňovou ztrátu a doměřil žalobci nulovou daň.
10. Je tedy zřejmé, že správce daně dodatečné daňové přiznání žalobce zcela akceptoval. Není tedy pochyb, že v rozhodném zdaňovacím období žalobci nevznikla daňová ztráta, nýbrž mu měla být vyměřena nulová daň a ta mu také nakonec doměřena byla.
11. Podle § 250 odst. 1 daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši a) 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně, b) 0,05 % stanoveného daňového odpočtu za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanoveného daňového odpočtu, nebo c) 0,01 % stanovené daňové ztráty za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daňové ztráty.
12. Z uvedeného plyne, že výše pokuty v případě opožděně podaného daňového přiznání se odvíjí od výše stanovené daně (písm. a/), od výše stanoveného daňového odpočtu (písm. b/) nebo od výše stanovené daňové ztráty (písm. c/). Je přitom zřejmé, že se musí jednat o daň, daňový odpočet či daňovou ztrátu stanovenou ve správné výši a v souladu se zákonem. Pro uložení pokuty není zásadně rozhodné, zda daňový subjekt v prodlení nakonec daňové přiznání podá či nikoli, ani co v takovém opožděně podaném daňovém přiznání uvede. Pro určení výše pokuty je totiž podstatná toliko výše správně stanovené daně, daňového odpočtu či daňové ztráty.
13. Pokuta za opožděné tvrzení daně je totiž příslušenstvím daně (§ 2 odst. 5 daňového řádu), a proto sleduje její osud. To mj. znamená, že pokud se prokáže, že daňová povinnost byla daňovému subjektu stanovena neoprávněně nebo v nesprávné výši, a daňovému subjektu již za opožděné daňové tvrzení byla uložena pokuta, jejíž výše byla určena podle takto nesprávně stanovené daně, je nezbytné takové rozhodnutí o pokutě zrušit či změnit. Zjistí-li tedy správce daně, že opožděně tvrzená daň, daňový odpočet či daňová ztráta za konkrétní zdaňovací období, k němuž se daňové tvrzení vztahovalo, měla být nižší, je povinen uloženou pokutu snížit tak, aby odpovídala správně stanovené dani, daňovému odpočtu či daňové ztrátě.
14. V daném případě správce daně z dodatečného daňového přiznání žalobce zjistil, že žalobci v rozhodném zdaňovacím období nevznikla žádná daňová ztráta, nýbrž že mu vznikla nulová daňová povinnost. Správně tak dodatečným platebním výměrem změnil původní

platební výměr a doměřil žalobci nulovou daň. Pokud však rozhodnutí o pokutě za opožděné daňové tvrzení ponechal beze změny, pochybil, neboť v něm uložená pokuta není v souladu s § 250 odst. 1 daňového řádu. Žalobci totiž ve zdaňovacím období, k němuž se vztahovalo daňové přiznání (za jehož pozdní podání měl být pokutován), nebyla stanovena žádná daňová ztráta, nýbrž mu byla stanovena nulová daň.

15. Žaloba je tedy důvodná a zdejší soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil, neboť dospěl k závěru, že žalovaný podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, přičemž toto porušení mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. zdejší soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
16. Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí zdejší soud neshledal, neboť zjištěnou vadu řízení může odstranit v dalším řízení žalovaný.

V. Náhrada nákladů řízení

17. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Žádné další náklady soud neshledal a ani žalobce, přestože k tomu byl vyzván, neuplatnil. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci 3000 Kč ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7.5.2020

David Raus v.r.
předseda senátu